

י שכלן הוא מקומו וגם הדברים נחזור עליהם ונזאר צפ' שג' שעירים ז, צ' מהם קדשי שעה, זון ושעיר עזים שהזכר ושעיר ר"ח שהוא קדשי יר שנשרף, (עי' רש"י י - קח למה נשרף). ובקדשי מה שאמר להם משה, י"ש"ן. וידוע ששעיר ר"ח מיעוט הלבנה כדכתיב (ו) "לחטאת לה'", וברש"י ש אגדה "אמר הקב"ה י על שמעתי את הירח", דרך הפשט שהלבנה הוא וכמו שע"י מיעוט הלבנה י"ש שאין הלבנה מקבלת כן הוא גם צנ"י שיש ז מקבלים אור מהש"ת, זתר פנים, מפני שאין ס לפני הקב"ה, ולכן זטאת לכפרה, כפרה מל' ירש"י (שמות לב - ל), הסיר את מסך המזביל יעוט הלבנה. [קצרו כאן עיין שם בצאורך].

זארו"ל ע"פ מה דאיתא נט:) "שהכהנים אוכלים ס", שהזעלים של השעיר יכול כנ"ל, ולכן אילו היו

If they would have eaten from the ram if would it be about the final

Women remained with ר"ח

אוכלים אז מהשעיר של ר"ח הי' מחכפר הענין של מיעוט הירח, והי' העולם צא לחיקונו השלם כמו שיהי' במהרה לעמיד לצא. ועפ"י ז"ל שזה הי' החשבון של משה רבינו שלא חילק בין קדשי שעה לקדשי דורות, דהא אילו אכלו אהרן וצניו מהבשר הי' הקב"ה כביכול מחכפר, היינו שהי' נוטל את מסך המזביל מהבריאה והי' כבר התיקון הגמור, ולא היו צריכים להקריב עוד קרבן זה, ונמלא כי גם השעיר של ר"ח הוא קדשי שעה ולא קדשי דורות¹¹.

ויש להוסיף ע"ז, דהנה פשטות הלשון של הפסוק (י - טז) "ואח שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שורף" משמע שמה דרש אודות השעיר של ר"ח קודם שידע שנשרף, ועי' רש"י (שם ד"ה דרש)

שפירש צ' דרישות הללו מפני מה נשרף זה ומפני מה נאכלו אלו, ע"ש בשם התו"כ. ועי' באזה"ח הק' שהק' ע"ז כנ"ל דמשמעות הפסוק הוא שהדרישה הי' קודם שידע שנשרף, ולכן פירש שמה שרבינו הי' מסופק בדינו, ע"ש שכתב דאי הי' משה רבינו סבור שדין החטאת שזה לדין המנחה [שהי' ציווי מפורש לאוכלה] א"כ למה חשב משה רבינו שהולך לדרוש אודות החטאת, ע"ש דבריו הק'. אבל לפי דברים הנ"ל י"ל דכיון שמה רבינו חשב שבאכילת השעיר יתוקן פגם הלבנה ויהי' התיקון השלם ע"י מה ש"הכהנים אוכלים ובעלים מחכפרים" כנ"ל ומשה רבינו לא הרגיש¹² שיהי' התיקון, ולכן דרש דרש משה לראות למה לא נאכל הבשר של שעיר ר"ח, וראה שכן שורף¹³.

חודש אייר

א

בצור (או"ח ח"ז) מציא בשם פרקי דר"א דשכרן של נשים שלא רנו ליתן נומיהן לעגל הי' שיהו משמרות ר"ח יותר מהאנשים, ומציא שם בשם אחיו טעם הדבר "לפי שהמועדים נתקנו כנגד

11 עיי' במעינה של תורה שהביא דברים אלו מהרה"ק ר' בונם ז"ל ע"ש מה שהוסיף ע"ז.
12 מובא כי בעת שהי' הרה"ק מוויטעפסק ז"ל בטבריא שמעו פתאום קול שופר ואמרו התלמידים שאפשר כבר בא המשיח, והרב ז"ל הוציא את ראשו חוץ לחלון והריח את האויר ואמר בפסקנות יעדיין לא בא - האויר לא נשתנה!!
13 בענין מאכלות אסורות עיין להלן בפי' תזריע ומצורע באמצע מאמר "המשך הפרשה לענין נעעים", ושם בהערה 12.

1) וכן אנו רואים שיש לר"ח שייכות לרגלים, מהא דמקריבים שעיר לכפר על עון טומאת מקדש וקדשיו (עי' משנה ריש מסי' שבועות) כמו בשעירי הרגלים.

2 ר"ח's are also called י"ג א"ח

He heard a noise thought men had come, stuck head at window, saw he air hadnt hanged

A gate is a gate
 Let's open those gates
 They were opened by water and test twice

12 gates of Jerusalem
 12 paths to serve
 Each gate a diff. gate

Gates are open but...

... gates were created a gate

... gates will also be a gate

Even though we don't feel it strongly now, there is a sense of awe on it

... we can jump of it; feel the future

וי"ל צביאור הענין, כי המועדים הם שערים ופתחים גדולים, ולא הי' בכח הטמטום של חטא העגל לסתום השערים, ונשארו לדורות כי השערים האלו נפתחו ע"י האבות והנבית שנעשה עם האבות קיים לעד, כמש"כ המוס' (שבת נה. ד"ה ושמואל) דברית אבות לא חמו ע"ש. בראש חודש נפתחו פתחים קטנים, י"ב שערים נגד י"ב שבטים שהם י"ב דרכים צעודת השי"ת, וככל ר"ח נפתח שער אחד מהשערים, השער השייך לאותו שבט, ובאמת גם עם השבטים כרת ה' ברית כמש"כ (ויקרא כו - מה) "וזכרתי להם ברית ראשונים" וברש"י שם "של שבטים", ושערים האלה פתוחים הם ואם הנפשות היו מחוקנים היו מרגישים הארה מאלו הפתחים, רק בשביל חטא העגל נעשה מסך המגדיל כדכתיב (ישעי' נט - ב) "עוונותיכם היו מגדילים", ולכן אין מרגישים עכשיו באלו ההארות, אבל לעמיד יהי' ראש חודש יו"ט, כדכתיב (ישעי' סו - כג) "והי' מידי חודש בחדשו וכו'" שיהי' בכל ר"ח הארה השייכת לאותו חודש, ובאמת נשאר ר"ח מועד כי למעלה בשמים נפתחין השערים בכל ר"ח, ואף שאין מרגישין בהן עכשיו, מ"מ בכח האדם לדג ולשאוב מפתחים האלו מכח הקדושה שבהי' גלוי' בהן לעמיד².

הנה צספר יצירה נאמר על כל חודש וחודש הלשון "המליך אות פלוני", פירוש, כי בכל חודש יש כח של אות מיוחד השייך לאותו חודש, ובספר יצירה נקראו האותיות אבנים³, שבהם נבראו שמים וארץ, כמו שמצינו אצל צלאל (ברכות נה.) "יודע הי' צלאל לנרף אותיות שבהן נבראו שמים וארץ", וכל חודש יש שער מיוחד, פתח של אור השייך לאותו חודש שנברא ע"י צירופי אותיות המיוחדים לאותו חודש, וזו היא הכוונה של "המליך אות פלוני", שבחודש זה יש שליטה של אותה כח המיוחד לאותו חודש.

Letter of the month

Letters called אהיג built with and גיה

א"ייר

א"ייר מרהור

א"ייר מרהור

Control your heart

א"ייר resides in at

א"ייר in heart of

ובחודש אייר איתא שם "המליך אות ו' צהרור, וצביאור הענין כתב בספר פרי צדיק (ר"ח אייר אות ה') דיש "מחשבה" ויש "הרהור", מחשבה היא במוח משא"כ הרהור הוא בלב, כלשון המשנה (ברכות כ:): מהרהר בלבו, וכן תרגום אונקלוס צפ' צניח "ולא תחורו אחרי לבבכם" - "צמר הרהור לבכון", וכאשר מדברים אודות "הרהור" הכוונה שיהי' לאדם שליטה על הלב ושיתקיים בו הכח (מהלים עג - כו) "אור לצי ולחקי אלקים לעולם", דבעומק הלב יש השראת השכינה כדאיתא בגמ' (ברכות כח:): "יכוין לבו כנגד בית קדשי הקדשים", כי הקב"ה שוכן בתוך בני"ו והיינו בתוך לבן של ישראל, כדאיתא

Place in over all of your heart

Heart will be empty - one or other

א"ייר

א"ייר

א"ייר

א"ייר

א"ייר

א"ייר

א"ייר

א"ייר

במדרש (שה"ש ה - ב) ולצי ער", ע"ש. והמליך היינו שממליך הקב"ה הזוה"ק (תקו"ז תי' ו) דעמיד לון דירה צמרי חמן ינה"ר", דא"א שי פ"ש שם השראת השכינה ובגמ' (סוכה נב:): אי מחגבר עליו בכל יום וכו' עוזרו לא הי' יכול לו, דו (ג) "ה' לא יעזבונו ב (ברכות סא.) ינה"ר דומ ב' מפתחי הלב וכו', וזו צהרור, כי אות ו' נכ אמת, היינו שהקב"ה ו המלכות וההתגברות ש הכח לראות בכל דבר ועי"ז יתגבר לב ימין ע צביאורו של "הקב"ה עו "ולצי ער" שהקב"ה לב בלב ישראל אורו של הר שחוממו של הקב"ה א המליך אות ו', כח הו בהלב, שיש הכח לדחות הלב לגמרי ולמלא כל ה אורו של הקב"ה ועי"ז

(4) ובס"י מסיק על חודש אייר יועצתו לטובה ואי לרעה, ומ איתא שם תי"ר "כליות יוע שהכליות יועצות מקודם, וא עיי שהמליך אות ו' שהוא או

(2) עיי ארי"ג למועדים - ר"ח ניסן [אות א' בדי"ה ראש חודש (חשני)] מבואר היטב יסוד זה דיש רושם מהעתיד, ושלכן אומרים הלל ברי"ח בדילוג, עיין שם בשם ר' צדוק הכהן.
 (3) עיי תניא שער היחוד והאמונה, ועיי ארי"ג לפי שמות.

יורה נאמר על כל חודש מליך אות פלוני, פירוש, כח של אות מיוחד השייך פר יעירה נקראו האותיות נבראו שמים וארץ, כמו ל (ברכות נה). "יודע הי זיות שבהן נבראו שמים יש שער מיוחד, פתח של חודש שנברא ע"י צירופי ס לאותו חודש, וזו היא לך אות פלוני", שבחודש ! איזה כח המיוחד לאותו

Letter of the month

Letters called איות
Built me and Eric

Milk
Place in
over all
of your
heart
Heart want
to empty -
one or other

א"ר
א"ר
מרהו
ב"ר
א"ר
א"ר
א"ר

Control
your
heart

א"ר
resides
in at

א"ר
hearty
of א"ר

במדרש (שה"ש ה - ז) עה"פ אני ישנה ולבי ער, ע"ש. והמליך אות ו' בהרהור, היינו שממליך הקב"ה בכל לבו, וכלשון הזה"ק (תקו"ז חי' מח) "וכאה מאן דעביד לון דירה צמרי צמי ליבא ואחפני חמן ינה"ר", דא"א שיהי' הלב פנוי, או שיש שם השראת השכינה, או ח"ו להיפך. ובגמ' (קוכה נב:) איתא דיצרו של אדם מחגבר עליו בכל יום וכו', ואלמלא הקב"ה עוזרו לא הי' יכול לו, דכתיב (מהלים לו - לג) "ה' לא יעזבנו צידו, דהנה בגמ' (ברכות סא.) ינה"ר דומה לזבוב וישב בין ז' מפחמי הלב וכו', וזהו המליך אות ו' בהרהור, כי אות ו' נקרא בזה"ק אות אמת, היינו שהקב"ה נתן בהצריאה כח המלכות וההתגברות של אות אמת, זה הכח לראות בכל דבר ודבר את האמת, ועי"ז יתגבר לב ימין על לב שמאל, וזה ביאורו של "הקב"ה עוזרו". וזהו מש"כ "ולבי ער" שהקב"ה לבן של ישראל, שיש בלב ישראל אורו של הקב"ה, אור האמת שחוממו של הקב"ה אמת (שבת נה.), המליך אות ו', כח האמת, בהרהור - בהלב, שיש הכח לדחות את היצה"ר מן הלב לגמרי ולמלא כל הלב באור האמת, אורו של הקב"ה ועי"ז נאמר "אור לבבי

א"ר - א"ר

א"ר - א"ר

Connecting
the beginning
of א"ר
to the end

וחלקי חלקים לעולם", כמו שנבאר".
אות ו' נקרא אות אמת כאמור, וביאר רב האי גאון דזה משום שאות ו' יש לו כח החיבור, דאות ו' הוא מחבר המיבות זל"ו, והנה בס"י איתא לחודש ניסן נברא באות ה', משום שבחודש ניסן נחגלה מלכות שמים בהצריאה, שזו היא התכלית של יציאת מצרים, להביא מלכות שמים לידי גילוי, ואות ה' מורה על מלכות, ולכן שייך אות ה' לחודש ניסן, וגמר הגילוי הי' במתן תורה, שאז נחברר אחדות הבורא בידיעה כמש"כ (דברים ד - לה) "אחה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו", ואמרו חז"ל (ברש"י שם) "פחח להם ז' רקיעים, וכשם שקרע את העליונים כך קרע את החסונים וראו שהוא יחידי", (ועי' אר"ג לפ' ואחחן). והימים של חודש אייר הם ימי הכנה לזמן מתן תורתנו, ולכן שייך אות ו' לחודש אייר - שהוא המחבר את חודש ניסן - תחילת גילוי כבוד מלכותו יתצ' בעולם, לחודש סיון - גמר גילוי מלכותו בעולם.
ענין ההכנה של חודש אייר הוא שיהי' הגילויים של חודש ניסן וסיון נלחיים, שיהיו קיימים וזהו הענין של אור ו' שהוא אות אמת, כדכ' (משלי יב - יט) "שפת

4) ובס"י מסיק על חודש אייר "וכליא ימנית בנפשי", ובגמ' (ברכות סא.) ת"ר ב' כליות יש באדם, אחת יועצתו לטובה ואי' לרעה, ומסתברא דטובה לימינו ורעה לשמאלו, עייש שמביא פסוקים לראי. ואח"כ איתא שם ת"ר "כליות יועצות, לב מביין וכו', עייש. ובפרי צדיק (אות ה') נראה מסדר הברייתא שהכליות יועצות מקודם, ואח"כ הלב מביין, ויש בכח חודש אייר להגביר כוליא הימנית שיועצתו לטובה עיי שהמליך אות ו' שהוא אות האמת כני"ל והאמת יורד עד השורש.

אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר",
 כי "שיקרא לא קאי" (שבת קד.), והוא רק
 לרגע משא"כ האמת קיים לעד, וכח
 ההכנה בחודש אייר הוא זיכרון הנפש,
 והעבודה על טהרת הלב, כדי לקבוע
 ההארות של יציאת מצרים ושל מתן תורה
 היטב, היטב, שיהיו קיימים לעד, וכל
 העניינים שמצינו בחודש אייר מקורם מאות
 ו', אות אמת שזה הכח של דבר קיים
 ונצחי, וכגון אכילת המן שירד בחודש אייר
 שבאכילת המן נודככה נפשם כמו שהאריך
 הרמב"ן בביאור סגולה המן (שמות טו - ו'
 ע"ש) ומלחמת עמלק שהי' בחודש אייר,
 שההכנה של מלחמה זו הייתה לבער
 היצה"ר של קליפת עמלק (עי' או"ג
 לפורים אות א' וג') כדי שיהיו כלים
 מוכנים לקבל התורה, ובגמר ההכנות
 בסוף חודש אייר נסעו מרפידיס -
 מהרפיון ידים, ובאו בראש חודש סיון להר
 סיני מוכנים לקבלת התורה.

ב

בחודש ניסן המליך אות ה' בראי,
 ובחודש אייר המליך אות ו' בשמיעה, כן
 הוא גירסת הגאונים. יש בשמיעה מה
 שאין בראי, ויש בראי מה שאין בשמיעה,
 דבחוש הראי יכולן לראות הרבה דברים
 כאחד, משא"כ בשמיעה דחרי קלי לא
 משתמע (ר"ה כו. ע"ש), ובנד אחד יש
 מעלה בשמיעה שהקול נכנס דרך חוש

לוי
 vs
 שמיעה

השמיעה אל תוך האדם, משא"כ בראי
 שבחוש זה רואה רק מה שהוא על הגוון
 ואינו נכנס לתוך האדם. ולענין מתן תורה
 נאמר (שמות כ - יח) "וכל העם רואים
 את הקולות" וצמחילתא "רואין הנשמע
 ושומעין הנראה" (ע"ש בהגהות הגר"א),
 היינו שאף בדברים שאין יכולין לקבלם רק
 בחוש השמיעה, קבלו הם בחוש הראי'
 המקיף את כל הדברים יחד, וכן היו
 שומעין את הנראה, היינו שההשגה במתן
 תורה הייתה בצחינת שמיעה שנכנסה עמוק
 עמוק לחוכם ונעשית לקנין צפנימיות
 הנפש של האדם. נמצא דבחודש סיון
 ננטרפו יחד חושי הראי' והשמיעה, בניסן
 כח הראי' ובאייר כח השמיעה, כמו
 שיתבאר, ובחודש סיון שניהם תואמים
 יחדיו, וכן איתא דמזל סיון תאומים.

בחודש ניסן יש כח הראי' כש"נ (שמות
 יד - לא) "וירא ישראל את ה' הגדולה",
 ואמרו חז"ל (מכילתא בשלח ב) "ראתה
 שפחה על היס מה שלא ראה יחזקאל בן
 צווי". וכבר נתבאר דחוש הראי' הוא רק
 על הגוון ואינו אלא לפי שעה ואינו נקלט
 תוך האדם, זה הי' בניסן שראו נסים
 ונפלאות שנחעוררו מפניהם רק לפי שעה,
 והתכלית הייתה לעורר תשוקה צהאדם
 לעבוד כדי לקנות ולזכות במה שראה, כי
 כלל הוא בעבודת ה' שמראים לאדם יותר
 מהשגתו ולמעלה ממדרגתו, אבל רק
 דברים שיש ביכולתו להשיגם ע"י יגיעתו,

שאם יחשוק לקנות את הה
 להשיגם, שיוכל להשיג
 למדרגה זו, וזו הייתה העז
 האור הגדול של יציאת
 יגיעים לקנותו, ולכן שי'
 לשמיעה, כי שמיעה היא
 שראה לתוך חוכו, לפני
 העבודה של ימי הספירו
 בחודש אייר, העבודה, לו
 בכח התשוקה והרצון
 ההתגלות של חודש ניסן,
 בנפשו, מוכן להארות
 כש"נ⁵.

והסדר הוא כמו שאם
 מפשיסחא זי"ע עה"פ (קי
 תאמר מה הי' שהימים
 טובים מאלה כי לא מתן
 זה"היינו שנותנים להאדם
 ואם אינו קונה אותם נוטל
 ואחר זמן יראה כי אין

5 נחלקו בסדר החדשים, לשיי
 שמעון וכן כסדר. שיטת הארז
 וכן כסדר. וגירסת הגאונים ש
 נקרא עיש "כי ראה הי"י (בראש
 ועי' בפרי צדיק (אות ב בד"ה וי
 ובחודש סיון שקיבלו ישראל
 ישראל לאביהם שבשמים. והנ
 (שם לד), ולהאריז"ל סיון נגד
 שמות השבטים נקראו על ענין
 עמי"י, שזהו הענין של חודש סיו
 6 ולכן ימי ספירה הם ימי דין
 ולא כחלק מן הכלל, נתעורר מ
 כי תשא.

* וי' קתול' סנו ח"ה ה'ה' כ"ה הכסוף ע
 ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה

וְזֶה הַדָּם, מִשָּׂאֵי כִּי בְרָאִי
הַ רַק מֵה שֶׁהוּא עַל הַגּוּן
רַק הַדָּם. וְלַעֲנִין מִתֵּן חוֹרֵה
: - יח) וְכֹל הָעַם רוֹאִים
וּבְמִלְחָמָה "רוֹאִין הַנֶּשְׁמַע
" (ע"ש בְּהַגְהוֹת הַגֵּר"א),
רִים שֶׁאִין יִכּוּלִין לִקְבֹּלֵם רַק
, קִבְּלוּ הֵם בְּחוֹשׁ הַרָאִי
ל הַדְּבָרִים יָחַד, וְכֵן הָיוּ
רָאָה, הֵינּוּ שֶׁהַהֲשָׁגָה בְּמִתֵּן
זִינֵת שְׁמִיעָה שֶׁנִּכְנָסָה עִמּוֹק
וְנִעֲשִׂית לִקְנִין בְּפִנְיּוּת
וְדָם. נִמְאָה לְבַחֲדוֹשׁ סִיּוֹן
שִׁי הַרָאִי וְהַשְּׁמִיעָה, בְּנִסְיָן
אִייר כֹּחַ הַשְּׁמִיעָה, כְּמוֹ
דָּשׁ סִיּוֹן שֶׁנִּהְיָה תּוֹאֲמִים
דְּמוּל סִיּוֹן תּוֹאֲמִים.

יֵשׁ כֹּחַ הַרָאִי כִּשְׁ"נ (שְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה",
זִכְרֵהוּא בְּשֵׁלֶחַ ב) "רָאֵתָה
מֵה שֶׁלֹּא רָאָה יִחְזַקְאֵל בֶּן
בָּאֵר דְּחוֹשׁ הַרָאִי הוּא רַק
אֵלֶּה לְפִי שְׁעָה וְאִינוּ נִקְלָט
הָיָה בְּנִסְיָן שֶׁרָאוּ נִסִּים
רַרּוּ מִפְּנֵיהֶם רַק לְפִי שְׁעָה,
: לְעוֹרֵר תְּשׁוּקָה בְּהַאֲדָם
וְת. וְלִזְכוֹת בְּמֵה שֶׁרָאָה, כִּי
יֵת ה' שְׁמֵרָאִים לְאָדָם יוֹתֵר
לֵה מִמְדַּרְגָּתוֹ, אֲבָל רַק
: וְלָמוּ לְהַשִּׁיגֵם ע"י יִגְיעָתוֹ,

שֶׁאִם יִחְשׂוֹק לִקְנוֹת אֶת הַהֲשָׁגוֹת וְיֵהִי יִגַּע
לְהַשִּׁיגֵם, שִׁיכּוֹל לְהַשִּׁיג אֶתֵּן וְלַעֲלוֹת
לְמַדְרַגָּה זוֹ, וְזוֹ הִיֵּתָה הַעֲבֹדָה אַחֵר שֶׁרָאוּ
הָאוֹר הַגְּדוֹל שֶׁל יִצְחָק מִזְרִים, שִׁיֵּהִיו
יִגְעִים לִקְנוֹתוֹ, וְלִכֵּן שִׁיין חוֹדֵשׁ אִייר
לְשִׁמְיעָה, כִּי שְׁמִיעָה הִיא לִקְבֹּל אֶת מֵה
שֶׁרָאָה לְתוֹךְ תּוֹכוֹ, לְפִנְיּוּתוֹ, וְזוֹ הִיא
הַעֲבֹדָה שֶׁל יָמֵי הַסְּפִירָה, שֶׁהִיא רוֹבֵה
בְּחוֹדֵשׁ אִייר, הַעֲבֹדָה, לְעִבּוֹד עַל עֲלָמוֹ
בְּכַח הַתְּשׁוּקָה וְהַרְצוֹן שִׁישׁ לוֹ מִזֵּד
הַהַתְּגַלּוּת שֶׁל חוֹדֵשׁ נִסְיָן, עַד שִׁיֵּהִי קִנִּין
בְּנַפְשׁוֹ, מוֹכֵן לְהַאֲרוֹת שֶׁל חוֹדֵשׁ סִיּוֹן
כִּשְׁ"נ⁵.

וְהַסֵּדֵר הוּא כְּמוֹ שֶׁאֲמַר הַר"ר בּוֹנֵס
מִפְּסִיכָא ז"ע ע"פ (קִהְלַת ז - י) "אֵל
תִּאֲמַר מֵה הִי שֶׁהִיֵּמִים הָרָאִשׁוֹנִים הָיוּ
טוֹבִים מֵאֵלֶּה כִּי לֹא מִחֲמַת שֶׁאֵלֶּת עַל
זֶה", הֵינּוּ שְׁנוֹתֵינִים לְהַאֲדָם כּוֹחוֹת בְּשֵׁלֶחַ,
וְאִם אִינוּ קוֹנֵה אֶתֵּם נוֹטְלִים אֶתֵּם מִמֶּנּוּ,
וְאַחֵר זִמְנָה יִרְאֶה כִּי אִין לוֹ עוֹד אֶתֵּם

הַכּוֹחוֹת, כִּי מֵעוֹלָם לֹא קָנָה אֶתֵּם
בְּחֲכַמְתּוֹ, וְזוֹ הִיא הַבְּחִינָה שֶׁל "רָאִי" בְּיָמֵי
נִסְיָן, בְּחִינַת "שֵׁלֶחַ", וְלֹא "קִנִּין" כִּי
"בְּרָאִי בַעֲלָמָא לֹא קִנִּי" (ב"מ ב.).
וְעֲבֹדַת יָמֵי אִייר הִיא בְּחִינַת "שְׁמִיעָה"
לִקְלוֹט אֶת הַהֲאָרָה בְּתוֹךְ נַפְשׁוֹ, וְעִי"ז יֵהִי
לוֹ "קִנִּין" בְּהַאֲרָה שֶׁל יָמֵי נִסְיָן.

סֵדֵר הַחֲדָשִׁים הוּא כִּלּוֹל וּפְרָט וְכִלּוֹל, כִּי
הָאֲרַח חוֹדֵשׁ נִסְיָן וּבְפְרָט הַהֲאָרָה שֶׁל לֵיל
פְּסַח הִיא בְּדֶרֶךְ שֶׁל "כִּלּוֹל", הָאֲרַח
מְלַמְעֵלָה שְׁשׂוֹה לְכֹל, וְהַעֲבֹדָה שֶׁל יָמֵי
הַסְּפִירָה הִיא לְכֹל פְּרָט, וּפְרָט, כְּדִכּי
"וּסְפַרְתֶּם לְכֹס", סְפִירָה לְכֹל אֶחָד וְאֶחָד.
כֹּל אֶחָד סוֹפֵר לְעֲלָמוֹ כִּי "לֵב יוֹדַע מִרַח
נַפְשׁוֹ" (מְשֵׁלֵי יָד - י), וְהַעֲבֹדָה הִיא לְבַרֵּר
כֹּל פְּרָט וּפְרָט, וְאַחֵר בִּירוּר כֹּל הַפְּרָטִים
לְרִיכִין לְחַזֵּר כֹּל הַפְּרָטִים יָחַד וְלַעֲשׂוֹת
מֵהֶם כִּלּוֹל חֲדָשׁ, וְזֶהוּ חוֹדֵשׁ סִיּוֹן כְּדִכּי "וַיִּחַן
יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר" (שְׁמוֹת יט - ב), וּבְרַש"י
שֶׁם מִמְּכִילָתָא "כֹּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד",

כִּלּוֹל - נִסְיָן
פְּרָט - נִסְיָן
כִּלּוֹל - נִסְיָן

אִייר כִּלּוֹל
לְבַרֵּר - נִסְיָן
וְלַעֲשׂוֹת - נִסְיָן

סִיּוֹן כִּלּוֹל
לְבַרֵּר - נִסְיָן
וְלַעֲשׂוֹת - נִסְיָן

אִייר כִּלּוֹל
לְבַרֵּר - נִסְיָן
וְלַעֲשׂוֹת - נִסְיָן

אִייר כִּלּוֹל
לְבַרֵּר - נִסְיָן
וְלַעֲשׂוֹת - נִסְיָן

נמלא דעבודת ג' החדשים הן צנחניה של כלל פרט וכלל⁷. (ועי' בזה באור^ג מועדים, פסח שני אות ב').

ובספר שם משמואל (שמיני חרע"ב, קדושים חרע"ג) מביא כעין דברים הנ"ל מאביו בעל ה"אבני נזר", שביאר הא דחודש ניסן מזלו "טלה", וחודש אייר מזלו "שור", כי טלה רומז אל הכלל כמ"ש "מה אן אין להם אלא קול אחד", ולכן⁸ בחודש ניסן יש עבודת הקרבן פסח שהוא קרבן זבור, "שנא זכנופיא" (יומא נא. ע"ש) כל ישראל יחדיו, וחודש אייר מזלו שור זבחודש אייר יש עבודת כל פרט ופרט בפני"ע כמש"נ לעיל, וקרן השור "קאי גילדי גילדי" (מחוצר מפרטים) כדאי בגמ' (ר"ה כו.) ולכן בחודש אייר יש עבודת קרבן פסח שני שהוא עבודת היחידים, וסיון מזלו מאומים ע"ש הכלל והפרט יחד היינו שכלל ישראל קבלו את המורה כאיש אחד בלב אחד, ומ"מ קיבל כל יחיד ויחיד את חלקו, עכת"ד.

ניסן - טלה
אייר - שור
סיון - אומים

ויש להוסיף בזה דניסן מזלו "טלה" ואייר מזלו "שור". כי נתבאר שזימי ניסן היחה ההארה מלמעלה צנחי' אחערותא דלעילא אל ה"כלל", ולכן מזלו "טלה", כי הטלה עומדת לגיזה וחלב הבאים מאליהם צלי יגיעה. וחודש אייר הוא להיחידים, שנריכים אח"כ לעבוד ולייגע ענמם לקנות ההארה הכללית שנאה בחודש ניסן. וגם יש בחודש אייר העבודה להכין להארה של מתן תורה, ולזה אומרים בשעת הספירה "לטהרינו ולקדשינו", העבודה היא הטרה ומחוץ הטרה זוכין לקדושה, (עי' עוד בזה להלן פ' קדושים), ולכן אייר מזלו "שור", כלשון החנא דבי אליהו (רבה פ"ב) "לעולם יעשה אדם עזמו כשור לעול"⁸, כמו שהשור עובד לחרוש את הקרקע כדי לרפותו שיהא ראוי לזריעה, ואין העבודה בזה מאליה, רק נריכים לעבוד בעזמו, כן היא העבודה בחודש אייר, עבודה לזכך את האדם ולטהרו כדי שיהי' ראוי לקבלת המורה "לטהרינו ולקדשינו".

44 levels ofnitz and קוה

Steps to emerge from אור

בספר דרך ה' מביא ענין בקיור (שמלוקט מספר שכחז רמח"ל ח"ל¹), "כי שערים של צינה וקדושה שערים של טומאה. "את עשה אלקים" (קהלת ז - יד) זה צטהרתו חה צטומאתו צצ כוחות הטומאה כנגד כוחות ו ובשישראל היו צמזרי ומלוכלכים צמ"ט שערי טו לצאת מהם, ורנה הקצ"ו ישראל מהם ולהכניע המ"ט - צהדרגה, ע"י שהאיר על שער טומאה את שער הק - צכל יום ויום שצין א' דפסח ותיקון זה מחערור מן

- 1) השמטנו ראשית דברי רמח" בהערה 3, עיי"ש.
- 2) מקור הדברים בזה"ק (ח"י יוחמושים עלו בני ישראל מאר ממצרים, כל יום ויום עד שבאו ד"ה אמנם שבסו"ד כתב וז"ל, השכל שהיא התורה, ולכך מיד קירוב יותר עד יום חמשים", ו למדרגת התורה שהיא שכל נבו להלן בפ' דברים בשם הגר"א דג 3) עי' מג"א (תצ"ד בהקדמה) ע עיי"ש. ובספר חמד משה (שם) י מלחמת עמלק, ונמצא שיום נ"א 4) עי' פי' הרמב"ן עה"ת פ"א א מועד", עיי"ש.
- 5) עי' או"ג מועדים (ליקו"ד לחג

7) וכ"כ החי' הרי"ם בספר הזכות (בימי הספירה וחודש אייר) עיי' דברים עמוקים, וגם ביאר שם הא דחודש אייר נקרא חודש "זיו" (עי' ר"ה ב: ובתוס' שם), כי הוא הזיו של ההארה הגדולה של חודש ניסן וגם מי שאינו יכול לקבל הארת חודש ניסן, עיי' שמרגיש שפלותו ולבו נשבר בקרבו על שלא יכול לקבל, יהי ראוי לקבל הזיו של זוהר השכינה בחודש אייר עיי' בסוף דבריו הק'. וכעין זה הובא מדרש בספר שם משמואל (תזריע סוף חרע"א) "האחת אהובה והאחת שנואה" (דברים כא - טו) "אהובה זה אומות העולם שהם אהובים בעיני עצמם ושנואה אלו ישראל שהם שנואים בעיני עצמם", וביאר דלכן אייר כנגד שבת שמעון עיי' הפסוק (בראשית כט - לג) "כי שמע ה' כי שנואה אנכי", עיי' בשם משמואל, ומבואר יותר עיי' דברי החידושי הרי"ם האלו.

8) ובחי' הרי"ם פירש הא דמדמה עבודת האדם לשור, דכשהשור תורש אינו חוזר ומביט לאחוריו לראות את מלאכתו היפה, אלא הולך הלאה, כן ינהג האדם בעבודתו, שלא יסתכל תמיד על מעשיו שכבר עשה כמה ימים הם, אלא ילך הלאה.

Don't look back - just plow ahead!